

A jó angyala

Tom Ratko boldog reménykedéssel költözött be új otthonába, ám úgy tűnik, a pokolbéli ördög megirigyelte jobbra fordult sorsát, és Stefan Månganking alakjában tanyát vert az alatta lévő lakásban.

Månganking kicsi, madárszerű pofa volt, óriási orral, apró, néma ajkakkal. Ritkán lehetett látni őt, mindazonáltal senki sem feledkezhetett meg létezéséről, úgy bömböltette egész nap a tévéjét, hogy rezegtek a ház falai, ha pedig Tom pokrócba csavarta magát, és fülére tapasztott párnákkal próbált mégis elaludni, Månganking isten tudja, miféle ételeket kotyvasztva, fojtó, elviselhetetlen bűzzel árasztotta el Tom otthonát.

Tom, mint ahogy vezetékneve is elárulja, bevándorló volt. Hazájában angol-magyar szakos tanárként kereste kenyerét, itt azonban egy sörgyárban kapott munkát, a selejtes üvegeket kellett lekapkodnia az előtte elrohanó futószalagról.

Egyik este, munkájából hazatámolyogva furcsa állatot talált a fürdőkádban. Patkánynak vélte, s egy otthonról hozott mozdulattal már nyúlt a WC-kefe után, hogy megküzdjön vele, ám aztán a figyelmesebb szemrevételezés megállította: elhűlve fedezte fel, hogy az állat testét nem szőr, hanem toll fedi, a tollak közül pedig vörösen izzó tüskék meredeztek ellenségesen. „Az átkozott Månganking!”, gondolta, mert megszokta, hogy őt okolja minden szokatlan jelenségért. Mégiscsak kézbe vette a WC-kefét, hogy lesűjtson.

A különös jövevény megmoccant, de nem menekült; belenézett Tom arcába. Pici szemei elővillantak bozontja alól, és Tom belőlük annyi riadalmat olvasott ki, hogy elállt szándékától, visszacsúsztatta a kefét.

— Honnan pottyantál ide? — kérdezte hangosan, hogy végképp elűzze saját riadalmát.

Az állat készségesen csúszott a lefolyóig, mintha értvén a beszédet, jelezni akarná érkezésének útvonalát.

— És mi a neved?

A kérdezett fölborzolta tollazatát, amitől olyan lett, mint a porban fürdő verebek.

— Borzos!

A név tetszett az állatnak, helyeslően bólogatott, száját kissé kitátotta, s az akkora volt, hogy szinte egész teste kettényílt. Bent apró fehér fogak gyöngysora.

Megható románc alakult ki közöttük, Tom, akinek senkije sem volt az idegen országban, annyira összebarátkozott vele, hogy néhány nap múlva a karjaiban vitte le a ház előtti parkocskába. Zavartalanul élvezték a tavaszi napsütést, ám ahogy lenni szokott, zajos gyereksereg gyűlt körük, visongva mutogatták egymásnak a groteszk teremtetést, idegesítő kérdésekkel bombázva Tomot, aki jobbnak látta, ha visszatérnek, ezután pedig sötétedés után ruccannak ki közös sétára.

A lépcsőfordulónál váratlanul Mángankingba ütköztek.

— Fúj, de ronda! — bökött tőle szokatlan bőbeszédűséggel (hiszen köszönni sem szokott) Borzos felé. Nem tudni, mi készítette a szókimondó megnyilatkozásra. Borzos tagadhatatlanul egyre rútult, megnőtt, meghízott, tollai kifényesedtek, giccsesen rózsaszínűvé világosodtak, szája körül örökösen sötét, bűzös nyál csillogott.

De Tom szépnak látta őt. Ült foteljában, vigasztaló szavakat duruzsolt az állat fülébe. „Ez a disznó Mánganking, ne is törődj vele!” Borzos szorosan Tom hasához préselte fejét, lassan átvette légzésének ritmusát, és egészen vékony hangon ciripelni kezdett, virtuóz leleménnyel váltogatva a dallamot, dalolt, csak dalolt, mint egy hálás énekesmadár. A legtöbbször hajnalig elüldögéltek így, mindenről megfeledkezve. Az állat csak olykor-olykor osont ki a fürdőbe, hogy a kádbeli lejáratot használva, valamely idegen fürdőszoba kellékével, egy szappannal, szappantartóval, borotvapamaccsal, dezodorral, sőt egyszer egy hajszárítóval préselődjön viszsza, és terítse sután előadott köszönetként Tom lábai elé.

Ezen az estén Manganking önmagát felülmúlva működött. Lent egy nő torkaszakadtából sikoltozott, földrengésszerű orgazmusba fulladva. Tom fülére tapasztotta tenyerét, úgy érezte, testét szét-

szaggatják, azután összerakják, csakhogy ismét szétszaggathassák. Férfihang ismételtegette elszántan: most jó, most jó!

Borzos felmeresztette tüskéit: most egészen sötétbíbórbán játszottak; mély, fenyegető hangon morogni kezdett, majd lehuppant a földre, kikúszott a fürdőszobába. Tom csak akkor ocsúdott, amikor visszafelé hömpölygött; odaszuszogott gazdája elé, és szájaából egy meztelen, vértől és nyáltól izmos emberi lábfejcsonkot ökredezett ki. A nagylábujjon vastag, opálos volt a köröm, és egy szörny gonosz szemeként meredt Tomra, aki erre fölugrott a fotelba, és hisztérikusan üvöltözni kezdett:

— Takarodj, te dög, takarodj! — Ezt nem úgy mondta, ahogy eddig beszélt az állathoz, hanem az idegen ország nyelvén, svédül.

Borzos, vinnyogni kezdett, s amikor látta, hogy gazdája nem csillapodik, lassan, meg-megtorpanva kihátrált a szobából.

És itt megszakad a történet. Az állat nem került elő, soha többé nem tért vissza. De Månganking is felszívódott, nem zaklatta többé Tomot, akinek emlékezetében ilymódon összekapcsolódtak: Månganking, az ördög és Borzos, a jó angyala. Ha képzelgésnek vélte volna az egészet, a fürdőszoba polcán ott sorakoztak Borzos megható ajándékai (kivéve a lábcsontot), s ha rájuk tekintett, fájón villant belé elűzött társának búcsútekintete, benne szomorú értetlenséggel gazdája gyalázatos viselkedése miatt.

Marosvásárhely

Láng Zsolt